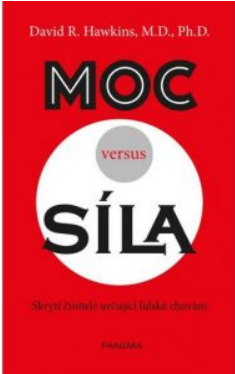

24. kapitola: Řešení

Předcházející část: 23. kapitola: Hledání pravdy

<p>Moc versus síla</p> <p>Přesměrovat a objednat knihu...</p>	<p>Práva na vydávání překladů knih Dr. Davida R. Hawkinse mají v ČR s SR dvě společnosti – Nakladatelství Pravda.je a Pragma.</p> <p>Nevytváříme vlastní e-shop, ale můžete náš web a naše společné neziskové akce a setkání podpořit zakoupením knihy na stránkách vydavatele. Námí vytvořené družstvo EVOLUCE, které je účetně pořadatelem neziskových akcí a setkání, získá z takto zakoupené knihy příspěvek na svoji činnost.</p> <p>Při objednávání stačí ve třetím kroku, kdy vyplňujete „Informace o vás“ rozkliknout „Zadat poznámku pro prodejce“ a napsat text „evoluce“.</p> <p>Doprava i platba je přizpůsobena pro Českou i Slovenskou republiku.</p> <p>Vydalo nakladatelství PRAGMA – listopad 2017</p>
---	---

Ukázalo se, že důkladné vstřebání materiálu předloženého v této knize dokáže pozvednout úroveň vědomí v průměru o 35 bodů. Vzhledem k tomu, že pokrok vědomí během průměrného lidského života na této Zemi je jen pět bodů, takové zvýšení v individuálním vědomí je velmi prospěšné samo o sobě. A pokročilá teoretická fyzika a nelineární dynamika ukázaly, že jakékoli individuální zvýšení úrovně vědomí zvyšuje úroveň vědomí každého na této planetě.

Dosáhnout vědomí na vyšší úrovni je největší dar, jaký kdokoli z nás může dát světu. Kromě toho se tento dar díky vlnění vrací ke svému zdroji. I když úroveň vědomí lidstva jako celku zůstávala na hrozivých 190 po mnoho století, v polovině osmdesátých let 19. století náhle poskočila na nadějnou úroveň 207. Poprvé ve své historii je člověk nyní na bezpečné půdě, z níž může pokračovat ve svém postupu vzhůru... a tento příslib nové naděje nepřichází nijak brzy.

V současnosti mnoho témat, o nichž jsme pojednávali, vybuchuje v nových médiích:

- 1) náboženské poblouznění na konci politického barbarství;
- 2) prohlubující se hrůznost a nebezpečnost zločinů;
- 3) účast dětí na násilí;
- 4) morální deficit a chaos v politice;

5) podivné násilí sekt.

Všechny tyto náměty se objevují na pozadí zbarveném nadvládou lži jako společenské nabídky a nedostatku konsensu, pokud jde o individuální a kolektivní odpovědnost vůči bližnímu.

Tento společenský zmatek a paralýza pramení z nedostatku pravidel, na nichž by byla založena rozhodnutí. Doufejme, že tato kniha učinila krok k vyplnění této mezery tím, co je ve skutečnosti pojednáním o mravnosti. „Mravností“ nemyslíme triviální moralistické úsudky o tom, co je správné a co nesprávné, ale objektivní a osobní platformu, z níž činíme rozhodnutí a hodnocení týkající se zásadního směru našeho života.

Ve společenském rámci bychom se bezesporu měli rozhodnout pro odmítnutí pasivního podřízení se nějakému politickému systému, který nedosahuje úrovně 200. Místo toho bychom měli využít svých nově vyvinutých schopností zkoumání a napravit je. Nyní je například možné stanovit jasná kritéria pro výběr osob zastávajících veřejné úřady. Pro efektivní vedení každého úřadu se na osobu, která jím bude pověřena, klade požadavek určité minimální úrovně vědomí v závislosti na důležitosti úřadu. Obecně řečeno, jakýkoli vládní úředník, který klesne pod úroveň 200, problémy nevyřeší, ale bude je naopak vytvářet.

Větším společenským problémem je, jak z hlediska temné stránky lidského chování může člověk projevovat soucit. Je to relativní svět. Každý jedná na základě své vlastní úrovně pravdy, a proto věří, že jeho činy a rozhodnutí jsou „správná“ – právě tento pocit oprávnění činí fanatiky tak nebezpečnými. Ale skutečné nebezpečí pro společnost nepramení z přílišné bigotnosti – jako je bělošská nadřazenost (s úrovní 150) – protože takovou škodu lze alespoň sledovat. Opravdu vážným nebezpečím pro společnost je tiché a neviditelné přitahování (entrainment), které tajně dobývá duši. Tento proces je dílem negativních atraktorových polí, jejichž negativitu zahalují rétorické a manipulativní symboly. Kromě toho vědomí neničí otevřené poselství negativního vkladu informací, ale energetické pole, které je doprovází.

Například extrémní negativita mnoha populárních děl pseudofilozofie je zřejmá, podrobíme-li je testu. Ale ani předchozí varování nás nemůže ochránit před bezděčným přitahováním (entrainment) neviditelnými energetickými poli, které se aktivují při čtení těchto prací. Člověk si může myslet, že si dokáže udržet psychickou nezávislost, když bude práci intelektuálně vyvracet, ale silný negativní vliv má i pouhé vystavení se působení materiálu, který nadále působí i poté, co je intelektuálně

odmítnut. Jako by v těchto negativních vlivech byl skryt virus, jehož útok na naši duši nejsme schopni postřehnout.

Kromě toho naše obezřetnost často klesá, když se setkáváme s materiálem, který si přivlastňuje atributy duchovního vhledu nebo náboženství. Zapomínáme, že každý odporný zločin, jehož je člověk schopen, byl spáchán ve jménu Boha. Násilné sekty mohou být zjevně odpudivé, mnohem zákeřnější jsou však systémy víry, které se vydávají za zbožnost, protože škodí nenápadně, vytvářejí neviditelná atraktorová pole.

Zde je nejlepší dbát na tradiční moudrost, která nám říká, že se nemáme bát zla ani proti němu bojovat, ale pouze se mu vyhýbat. Abychom to mohli dělat, musíme mít schopnost je poznat. Sokrates řekl, že na mládí (včetně mládí, které nadále dlí v každém dospělém), jemuž taková schopnost chybí, mají nízkenergetická atraktorová pole ničivý vliv. Sokrates byl odsouzen k smrti kvůli snaze naučit lidi soudnosti a jeho naléhavá prosba zůstává platná: Tmu odhalíme, když zvětšíme pronikavost světla, nikoli když zaútočíme na tmu. Poslední otázka tedy zní: jak můžeme nejlépe pěstovat a uchovávat bystrost morálního úsudku?

Naše cesta zkoumání nás konečně dovedla k nejvýznamnějšímu poznání ze všech: Lidstvo postrádá schopnost poznat rozdíl mezi pravdou a klamem.

Jestliže se člověk pokorně podrobí tomuto poznání, může jej to vyzbrojit. Když připustíme, že jsme naivní a snadno se necháme svést smysly a ošálit kouzlem (včetně intelektuálního kouzla), dospěli jsme alespoň na začátek schopnosti rozlišovat. Naštěstí v tomto světě duality bylo člověku dáno vědomí, které může pomocí výrazně viditelného zeslábnutí těla při působení nepřátelských podnětů okamžitě poznat, co je destruktivní, a signalizovat to jinak ignorantské mysli. Moudrost může nakonec být omezena na jednoduchý proces vyhýbání se tomu, co nás oslabuje – nic jiného není nutné.

Častým praktikováním této techniky může být duchovní slepota vůči pravdě a klamu postupně nahrazována rostoucím intuitivním viděním. Několik málo šťastlivců jako by se s tímto vnitřním vnímáním narodilo. Jejich život zůstává čistý a nepoškozený negativním přitahováním (entrainmentem). Ale pro většinu z nás život není tak snadný. Trávíme jeho velkou část napravováním škod napáchaných destruktivními atraktory, které působí jako hypnóza. Zotavování z jediné závislosti může trvat většinu života – a nejběžnější a nejzákladnější závislostí je odmítání změny způsobené naší intelektuální marnivostí, protože nás udržuje v nevědomosti. Intelekt navzdory sebeklamům o vlastní velikosti nejen postrádá

dostatečnou schopnost poznat faleš, ale i když má schopnost rozlišovat, nedostává se mu síly potřebné k vlastní obraně. Je neuctivé, když ve světle obrovské sbírky myšlenkových teorií vzniklých v běhu dějin řekneme, že vychvalovaná kapacita rozumu člověka postrádá velmi důležitou schopnost rozlišovat? Celá oblast filozofie je pouze důkazem, že člověk zápasil a prohrával tisíce let, než dospěl k nejjednoduššímu poznání toho, co je pravdivé, a co falešné. Z běžného lidského chování je jasné, že ačkoli intelekt může spolehlivě dospět k tomuto základnímu závěru, ještě stále postrádá schopnost zastavit účinky negativních polí. Ještě stále si neuvědomujeme příčiny našeho utrpení, přestože intelekt hypnotizovaný těmi stejnými silami vymyslel všechny možné druhy výmluv. I když osoba intelektuálně ví, že její chování je sebezničující, tato znalost nemá potřebný odstrašující účinek. Intelektuální poznání našich závislostí nám nikdy nedalo sílu je ovládnout.

V Písmu se říká, že člověka postihují neviditelné síly. V tomto století jsme se dozvěděli, že nevinně vyhlížející předměty vyzařují tiché, neviditelné paprsky energie, objevitelé radia zaplatili za toto poznání svými životy. Rentgenové paprsky jsou smrtelně nebezpečné. Radioaktivní emise a radon zabíjejí tiše. Atraktorová energetická pole, která nás ničí, jsou stejně neviditelná a neméně mocná, ale jsou jemnější.

Když se řekne, že je někdo „posedlý“, znamená to, že jeho vědomí ovládají negativní atraktorová pole. Podle této definice můžeme vidět, že celé segmenty společnosti jsou tak důkladně „posedlé“, že jejich příslušníci si vůbec neuvědomují své motivy. Moudrost nám říká, že člověk uctívá buď nebe, nebo peklo a nakonec se stane otrokem jednoho, nebo druhého. Peklo není stav, který by nám vnutil soudící Bůh, ale spíš nevyhnutelný důsledek našich vlastních rozhodnutí – je to konečný výsledek neustálého výběru negativ, a tedy izolování se od lásky.

Osvícené bytosti vždy popisují běžnou populaci jako osoby „uvězněné ve snu“. Většinu lidí pohánějí neviditelné síly a většina z nás je kvůli této skutečnosti po větší část života zoufalá. Modlíme se k Bohu, aby nás osvobodil od tíhy našich hříchů, a hledáme úlevu ve zpovědi. Výčitky svědomí jako by byly vpleteny do tkaniva našeho života. Jak by tedy mohla být možná spása pro ty, kdo se bezděčně dostali do takového destruktivního vlivu?

Ve skutečnosti, i z pouze vědeckého hlediska je spása možná. Zaručuje to prostý fakt, že energie láskyplné myšlenky je mnohem větší než energie negativní myšlenky. Proto tradiční řešení lásky a modlitby má zdravý vědecký základ. Schopnost samospásy tkví v samotné podstatě člověka.

Lidství je „postižení“, kterým jsme zatíženi všichni. Nepamatujeme se, že bychom žádali, abychom se narodili, a v důsledku toho jsme zdědili mysl tak omezenou, že je sotva schopná rozlišit, co posiluje život, od toho, co vede ke smrti. Celý zápas o život je v překračování této krátkozrakosti. Nemůžeme vstoupit do vyšších úrovní bytí, dokud ve vědomí nepokročíme do bodu, kde překonáme dualitu a zbavíme se pout táhnoucích nás k zemi. Možná je to kvůli naší kolektivní vůli k přesahu, že jsme získali schopnost konečně objevit vrozený kompas, který nás vyvede z temnoty neznalosti. Potřebovali jsme něco velmi jednoduchého, co by mohlo obejít pasti lstivého intelektu, za něž platíme tak vysokou cenu. Tento kompas říká pouze ano, nebo ne – říká nám, že to, co je spojeno s nebem, nás činí silnými, a to, co je spojeno s peklem, nás oslabuje.

Všudypřítomné lidské ego skutečně není „já“. Je to pouze „to“. Prohlédnutí této iluze odhaluje nekonečný vesmírný žert, v němž sama lidská tragédie je součástí komedie. Ironie lidské zkušenosti spočívá v tom, jak divoce ego bojuje, aby zachránilo iluzi odděleného, individuálního „já“ – navzdory skutečnosti, že jeho existence není jen metafyzickou nemožností, ale i pramenem veškerého utrpení. Lidský rozum se bez ustání vyčerpává, aby vysvětlil nevysvětlitelné. Vysvětlení samo je velká komedie, stejně absurdní jako snaha vidět zátylek vlastní hlavy, ale marnivost ega je nekonečná a tento pokus udělat smysl z nesmyslu ji ještě přetrumfne. Mysl ve své rovnosti s egem a priori nemůže pochopit realitu. Kdyby mohla, okamžitě by se rozplynula při poznání své vlastní iluzorní povahy.

Jedině přijmeme-li paradox, že mysl přesahuje ego, to, co stojí mimo něj, se ve své nekonečné absolutnosti stane samozřejmé a úžasné. A pak jsou všechna tato slova zbytečná.

Ale možná ze soucitu ke slepotě všech ostatních se můžeme naučit odpouštět si a mír může pak být naší jistou budoucností. Účel naší existence na Zemi možná zůstává zahalený, ale cesta vpřed je jasná. S dosaženou úrovní vědomí lidstva konečně překračující hranici 200 můžeme očekávat v lidské kultuře velké proměny, protože lidstvo se stane odpovědnějším za své znalosti, a tedy také za své skutky. Stáváme se plně odpovědnými, ať chceme, nebo ne. Ve vývoji našeho kolektivního vědomí jsme dospěli do bodu, kde můžeme dokonce předpokládat správcovství vědomí samotného. Lidstvo už není odsouzeno k pasivnímu placení ceny za ignoranci, jinak by se společné vědomí nepovzneslo na novou vyšší úroveň. Od této chvíle se člověk může rozhodnout, že se už nedá zotročovat tmou. Jeho osud pak může být jistý.

Gloria in Excelsis Deo!

Následující část: Kalibrací stanovené úrovně pravdivosti kapitol